

Goedendag,

In navolging van andere gemeentes zou het Dalfsen sieren om bijgevoegd voorstel in te voeren.

Groet namens de Basis Inkomen Partij (BIP),

Matthijs Zuyderwijk

Vrij te gebruiken beleidsdocument voor elke burger die dit aan wil brengen bij zijn/haar gemeente

Geachte dames en heren van het college van B&W, de raad en de raadsgriffie,

Voor u ligt het

Beleidsvoorstel Regelarme Bijstand

Minimalisatie van regels voor uitkeringsgerechtigden

binnen een verzadigde arbeidsmarkt

Inleiding

“Meer dan 6,5 miljard euro. Zoveel geeft de Nederlandse overheid ieder jaar uit om werklozen aan een baan te helpen. Over de effectiviteit zijn twee dingen bekend: óf het helpt nagenoeg niets óf het is onduidelijk of het helpt. Waarom blijven we er dan toch halsstarrig in geloven?” Bron: Het failliet van de Nederlandse werklozenindustrie; Rutger Bregman (www.decorrespondent.nl)

Mensenrechten

De Basis Inkomen Partij zoekt draagvlak om een experiment op te zetten om aan te tonen dat het invoeren van een leefbaar basisinkomen werkt. Het leefbaar basisinkomen zorgt ervoor dat mensen vrijer, ondernemender, gezonder en gelukkiger worden. Dit zorgt uiteindelijk voor minder aanspraak op de gezondheidszorg en andere sociale voorzieningen. Ook zorgt het leefbaar basisinkomen ervoor dat er meer belasting genereert wordt en er meer banen geschapen worden omdat het leefbaar basisinkomen besteed zal worden in de lokale economie.

Sociale zekerheid concreet

Wij stellen om te beginnen een regelarme bijstandsuitkering/WWB voor om de mensenrechten van uitkeringsgerechtigden te verzekeren. We dienen de realiteit onder ogen te gaan zien dat er te weinig banen voor alle mensen zijn om zichzelf in hun levensonderhoud te voorzien. Denk daarbij ook nog aan de robotisering die meer en meer zijn opgang doet en wat dat met de (jeugd)werkgelegenheid zal doen. We zullen nu verantwoordelijkheid moeten nemen voor allen als één en wij hebben daartoe dit voorstel in dit document uitgewerkt.

De arbeidsmarkt

Wij signaleren vooral een te beperkte manier van denken waardoor de noodzakelijke vernieuwing die vanuit mensen zelf voort kan komen, in de kiem gesmoord wordt. Er wordt teveel vanuit de markt gedacht en te weinig vanuit menselijkheid en mededogen. De mens wordt gezien als productiefactor voor de economie met termen als arbeidsvermogen en arbeidsproductiviteit. De Gemeente, ketenpartners en bedrijfsleven zien blijkbaar geen of onvoldoende kans om een gunstige en diverse regionale economie te creëren met banen voor iedereen. Anders waren er geen mensen zonder betaalde baan. Dit zou voor politici en beleidsmakers juist een signaal moeten zijn om te beseffen dat er *m i s s i n g l i n k s* in het arbeidsmarktbeleid zijn. Het ligt volgens ons meer aan de aard van de arbeidsmarkt dan aan de mensen, dat er een afstand is tot de arbeidsmarkt. Vervolgens worden werkzoekenden verantwoordelijk gehouden om dit op te lossen, om zo snel als mogelijk weer een baan te vinden, terwijl er te weinig banen zijn. Dan worden er ook nog regels gesteld aan wat je wel en niet

mag doen om een nieuwe baan te vinden. De opgelegde bezigheden (tegenprestatie, vrijwilligerswerk) worden vervolgens niet als normale banen betaald. Dit vinden wij de omgekeerde wereld.

Motivatie

1) De werkloosheid is (te) hoog in Nederlandse gemeenten. Tevens maken velen gebruik van de verschillende voedselbanken. De koopkracht is (zeer) laag en daardoor hebben de detailhandels het zwaar. Daarbij is het zo dat als mensen geen perspectief hebben op een redelijk inkomen, de kans op het krijgen van stress en andere psychosomatische klachten groot is, daarmee is de kans op ziekten en verslavingen, et cetera hoger en dit kost de samenleving geld. Hierdoor wordt de gezondheidszorg en de welzijnszorg duurder. Dit komt in hoge mate op het bordje van de Gemeente terecht. Met de huidige decentralisatie en bezuinigingen wordt het allemaal steeds lastiger te betalen en wordt alle zorg steeds kariger en dit zal alleen maar voor meer problemen zorgen en meer geld gaan kosten en tot extra maatschappelijke problemen leiden. Het huidige WWB beleid en arbeidsmarktbeleid kost veel geld. Als we naar de mate van uitstroom van bijstandsgerechtigden kijken in 2014 en dus het effect van dit huidige gemeentelijk beleid bezien, dan is dit naar gelang niet groot en kost het ons veel gemeenschapsgeld.

2) Bijstandsgerechtigden moeten zich geen lijfeigenen hoeven voelen van de Gemeente/Staat. De Gemeente moet niet bepalen wat de bijstandsgerechtigde moet doen om weer aan het werk te komen, dat bepaalt de bijstandsgerechtigde zelf (indien gewenst met ondersteuning van de Gemeente). De Gemeente mag de bijstandsgerechtigde niet in een door hen gewenste mal van de huidige arbeidsmarkt persen omdat deze markt verzadigd is. We moeten niet vergeten dat heel veel hooggekwalificeerde mensen in de bijstand terecht zijn gekomen vanwege dezelfde toenemende werkloosheid. Overigens is het verplicht opleggen van tegenprestatie of vrijwilligerswerk op straffe van een sanctie (korting op de uitkering) in strijd met het Europese Verdrag van de rechten van de mens, art. 4: verbod op slavernij. Het College voor de Rechten van de Mens waarschuwde al hiervoor omdat de eis tot een tegenprestatie al heel snel in juridische dwangarbeid zal uitmonden.

Experiment of generiek beleid

De regelarme bijstand kan in een experiment worden gegoten of het kan als generiek beleid worden ingevoerd. Een experiment kan (samen met andere gemeentes) worden aangevraagd bij het Ministerie van Sociale Zaken en/of bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Den Haag. Na een bepaalde tijd wordt het project geëvalueerd.

Voorstel I:

In het huidige beleid wordt er uitgegaan van beleidsinstrumenten die samengevat kunnen worden met de volgende begrippen:

Dwang, intimidatie en angst inboezemen.

Vreemd genoeg komen deze zaken niet voort uit de door de Gemeente bepleitte wederkerigheid, maar uit eenzijdigheid. Wij willen voorstellen dit te vervangen door 'geven':

Geef/gun een ander wat je zelf zou willen ontvangen.

Het is belangrijk dit vanuit de Gemeente te faciliteren; dit behoort feitelijk tot de taakomschrijving van de gemeente, om dienstbaar te zijn aan haar burgers. Momenteel is het omgekeerde het geval. Dus is het belangrijk vanuit de gemeentelijke begeleiding de vrijheid te bieden om tijd te nemen en de

vrijheid te krijgen zelf nieuwe stappen te zetten. En hetgeen waar de bijstandsontvanger dan mee komt, zonder bureaucratische tegenargumenten en trajecten, te honoreren.

Met een regelarme bijstand bedoelen we: een bijstandsuitkering zonder dwang en beperkende regels. Regels voor de sollicitatieplicht wordt afgeschaft. Geen controle meer op samenwonen en meerpersoons huishoudens.

De Gemeente besluit een regelarme bijstand te faciliteren voor uitkeringsgerechtigden. Sollicitatie- en re-integratieplicht en plicht tot het doen van een tegenprestatie en vrijwilligerswerk verdwijnen.

Of iemand recht heeft op bijstand zal onderhevig blijven aan criteria die de gemeente stelt qua inkomen, bezit, tegoeden, e.d.. Dit zijn regels - een behoeftetest - die gecontroleerd en gehandhaafd blijven worden. Het regelarme karakter houdt in dat er geen sancties opgelegd kunnen worden in de zin van korting of inhouding van de uitkering. En verder het vrij zijn van verplichtingen en dwang qua sollicitaties, trainingen en allerlei inmenging zoals het verbieden om een opleiding te volgen of een onderneming naar eigen inzicht te beginnen. Alsmede een vrij zijn van kortingen voor voordeurdelen en samenwoonkortingen.

Dit kan als generiek beleid worden ingevoerd of als experiment voor de gehele groep.

Voorstel II:

Als voorstel I. Er wordt alleen een verplichting opgelegd om vrijwilligerswerk (tot 20 uur per week) te verrichten. Dit mag dan wel naar eigen keuze ingevuld worden. Zie voorbeeldgemeente Arnhem.

Tegenover het verplichte vrijwilligerswerk hoort wel o.a. kinderopvang en eventuele zorg op maat te staan, voorwaarden scheppende criteria die onontbeerlijk zijn en waarvan bij ontbreken je jezelf volledig in de voet schiet als Gemeente, met als consequentie hetzelfde kip of het ei verhaal als in de huidige situatie.

Effecten

Dit zorgt voor meer gezondheid en eigenwaarde omdat het de overlevingsangst wegneemt. De druk op de gezondheidszorg neemt drastisch af door de afname van de stressgerelateerde ziekten. Regelarme en moreel vrije ondersteuning is wenselijk.

Bezuiniging

Een regelarme bijstandsregeling brengt aanzienlijk minder kosten met zich. Minder kosten voor re-integratie (2 miljard), cursussen, rollenspellen, begeleiding en dus ook personeelskosten.

Mensen moeten menselijk worden

Bedankt voor het lezen en we wachten uw antwoord af!

Bewerkt door Johan Wesselink en Sylvie Jacobs naar een voorstel van de S.O.P.E.

Basis Inkomens Partij 2013-2015